

שוטף פלוס 30

לבתי מלאו השבוע 30 * תובנות? אל תיסעו איתם לחו"ל, אל תבטיחו להם הבטחות, אל תפחדו מריטלין ואל תסמכו עליהם * והכי חשוב - למדו אותם לחלום, בגדול

חמורות. לא התעלמנו מזה ולקחנו את הילדה לכל מרפא בעיסוק/ הוראה מתקנת/ מכשפה מפקסת/ שרלטנית מח"רטטת שיש בארץ.

כמו כל הורה שחושש להפוך את הילד שלו לזומבי וחושב שהוא שלו מקסים כמו שהוא, לא רצינו לתת לעינב ריטלין. לכן נסענו אתה כל שבוע ברחבי הארץ למומחים הגדולים ביותר בתחום הקשב והריכוז במטרה לתקן ולרכז את הילדה. בזבזנו עשרות שעות בשבוע על הכביש ובחדרי המתנה מפוקפקים וגם כסף שיכל ללכת על רכב מפנק עם מערכת שמע שאפשר להשמיע בה גם דיסקים ולא רק קלטות (שוב, מדובר בניינטז), אבל זה לא עזר, הפרעות הקשב היו כל כך חמורות שעניב לא שמה לב מתי היא נמצאת בבית ספר ומתי היא בחוג בלט. אם כי בשניהם היא לא שגשה למרות ההשקעה, ההתמדה והתרגול היומיומי. רק כשהייתה בכיתה ח' נכנענו והסכמנו לתת לה ריטלין. גם זה לא השפיע עליה. ובכל פעם המומחים העלו את המינון עד לגובה ביותר, כזה שנותנים לילד שזרק כיסא על המורה בגלל שהיא ביטאה את השם שלו לא נכון. אני חושב שרק אחרי שעניב התחילה לקחת ריטלין היא למדה קרוא וכתוב. להעליב אותנו היא תמיד ידעה, אבל עכשיו היא יכלה להביא לידי ביטוי את התובנות העוקצניות שלה עלינו גם בכתב, ולא להסתפק בטושב"ע - טינופים שבעל פה.

4. לקח נוסף שארצה לשתף אתכם קוראים יקרים הוא: תכננו את העתיד שלכם בעצמכם, ואל תסמכו על הילדים. מאז שהייתה קטנה מאוד, בכל נסיעה של עינב ושלי ברכב, ברגע שאנחנו עוברים ליד בית אבות אחד רעוע ומפוקפק במיוחד, בתי נוהגת להצביע על המבנה המט לנפול שבוע צמו נראה כאילו הוא צריך להיעזר בפיליפיני כדי לעמוד, ומסננת לעברי: "כאן אני אישיות אחרת, אתם תצטרכו אותי". זה תמיד נאמר בהומור ובחצי קריצה, אבל כבר מומן הבנתי שכדאי לי לתכנן את העתיד שלי ולא לסמוך על הבנות בכל מה שנוגע למגוריי בעתיד.

5. אני חושב שהדבר הכי טוב שהצלחנו לעשות כהורים הוא לעודד את הילדים שלנו לחלום בגדול. הביטחון העצמי של אף אחד מהם לא בשמיים, הם לא חושבים על עצמם שהם הכי יפים, הכי חכמים, הכי מצחיקים או הכי מוכשרים, והייתי רוצה שהם כן יחשבו, כי זאת המציאות. אבל הם יודעים שהם יכולים להיות כל מה שירצו בחיים, שהתמדה היא המפתח להצלחה ושכל תקרת זכוכית ניתן לנפץ כמו צלחת חרס בטברנה יוונית, רק תדאגו לא להסתובב שם אחר כך יחפים. כשהבת שלך הופכת פתאום להיות בת 30 זה רק מדגיש כמה החיים קצרים, אבל גם את זה שכדאי ליהנות מהם ולא רק לרדוף אחרי הישגים. לכל דבר יש את הזמן שלו ואף גיל הוא לא מאוחר מידי כשזה נוגע לחלומות. אם הנסיך צ'ארלס הצליח בגיל 450 להגשים את החלום שלו ולהפוך סוף סוף למלך, השמיים הם באמת הגבוה. בקיצור, עינב, את בת מושלמת ואני כבר מתגעגע.

✉ yairn@israelhayom.co.il

הנוף (ההערה על הגיימבוי שייכת אמנם לשנות ה-90, אבל ניתן להחליפה בטיקטוק והופ - זה רלוונטי להיום) - כך שגם אם בדיוק יראו מהחלון טיגריס שע"ליו רוכב ברק אובמה, זה לא יגרום להם להזיז את העיניים מהמסך. אין נסיעה משפחתית שלנו לחו"ל שלא הסתיימה בעצירה פתאומית שלי את הרכב, מבט רציני על הבנות שיושבות מאחור ושאגה: "אין יותר חו"ל, בשנה הבאה תשפריצו אחת על השנייה עם ציינור בגינה".

בנוסף, ילדים, או לפחות אלו שאני גיי-רלתי, לא מעריכים מסעדות טובות, לא מעניין אותם מוזיאונים והכי חמור - הם בסוף גם לא זוכרים כלום ממה שהיה, כלומר אתם סבלתם, בזכותם ימי חופש ופתיחתם קרן השתלמות שאתה יכולתם לקנות רכב חדש עם מסך חוסם רעש שמפריד בין המושב הקדמי לאחורי, ומבחינת הילדים החצופים, הם לא זוכרים אם נסעתם לזוהר הצפוני בקוטב או לג'ימבורי בפתח תקווה.

2. התובנה השנייה שלי היא לא להבטיח הבטחות לאף ילד אף פעם. כי ילדים זוכרים הכול, לפחות את מה שהם רוצים לזכור ושקשור לשימוש בברטיס אשדוד, ואני לא פעם פיזרתי הבטחות שאין ביכולתי לקיים, כמו הפעם שהבטחתי לבתי הבכורה שאארגן לה בחתונה הופעה של להקת היי-פייב. זה היה לפני עשרים שנה, הלהקה הייתה בשיא ההצלחה שלה, ולא לקחתי בחשבון שעם השנים היא תתפרק, שאחד מהם ילך לעולמו או שהבת שלי עדיין תזכור את זה. עינב עדיין נוטרת לי טינה על זה, ואני עדיין מרגיש קצת אשם, למרות שאני נשבע שאין לי קשר להתפרקות הלהקה או למוות של אמיר פרישר גוטמן.

3. ריטלין אינה מילה גסה: כשהבכורה הייתה ממש קטנה, בת שנתיים או שלוש, לקחנו אותה לאבחון כי חשדנו שעם הגנים המפוקפקים שלנו, סביר להניח שמשוהו יהיה לא בסדר אתה. המאבחת, שראיתי על הפנים שלה שחשדה מיד שחטפנו את הילדה מהורים אחרים בבית היולדות, אמרה לנו שהילדה נכונה מאוד ושאלה היא לא תצטיין בבית הספר ותהיה הכי מחוננת בכיתה, כנראה שיש לה הפרעות קשב

השבוע בתי הבכורה חגגה יום הולדת 30. בדרך כלל אני שמח בימי הולדת משפחתיים, הם מסמנים שעברה עוד שנה ושארף בן בית שבאחריותי לא שבר יד או רגל. אני רואה בזה הישג. אבל משהו במספר "30" היה קשה יותר לעיכול עבורי. זה לא היה אמור להפתיע אותי עד כדי כך, היא נשואה כבר שנה, ועוד לבחור הרבה יותר אחראי ממנה, והם מגדלים יחד כלבה בשם פני יעקוב, שאותה הבת שלי מכנה בגאווה מוטעית "הבת שלי" ונכדוג. היא אפילו נוסעת בקרוב לעשות תואר שני בחו"ל וסוף סוף תפסיק לאכול את האוכל שלנו, אלא אם היא בונה על זה שנשלח לה קופסאות עם שניצלים ב-fedex.

ובכל זאת - הופתעתי. אולי בגלל שבתי משקרת כבר 6 שנים שהיא בת 24 ואולי כי קשה לי להאמין שאני אבא כבר 30 שנה. אני הרי בן 30 בעצמי, עוד לא הספקתי לעשות חצי ממה שרציתי לעשות בחיים, אני לא יודע מה אני רוצה להיות כשאהיה גדול ואני בכלל לא בטוח שאני בשל ואחראי מספיק להביא ילדים לעולם. אז הבת שלי, התינוקת הקירחת ששרה "רוח רוח" בגיל חצי שנה והפכה לאטרקציה לכל באי גן מאיר ועוטף דיזנגוף סנטר, היא קשישה בת 30? לפחות אני יודע שהיא לא תמות בגיל 27 כמו קורט קוביין, איימי ווינהאוס ורבים אחרים - בעיקר כי היא לא כוכבת רוק, אבל גם כי היא עברה כבר את הגיל. ההבנה הזאת, שאני אבא כבר שלושה עשורים, גרמה לי לפרץ נוסטלגיה. בשנה שעניב נולדה נחתם הסכם אוסלו, היה לי פאון (ולא בקטע אירוני) וכולם פה ומזמו את "תשמור על העולם לך" של דוד ר'אור. היינו אופטימיים יותר, חשבנו שתיכף יהיה שלום עם הערבים ושארין סיכוו שהבת שלנו, שלמדה לנגן את הפה מגיל צעיר מאוד, אבל עדיין לא למדה איך לקרוא שעון, תצטרך ללכת לצבא. והיא באמת לא הלכה. כלומר, היא הלכה, אבל לקרוא לשירות שלה ביחידת ההסרטה של חיל האוויר ובחיפושים אחרי חבר טייס "צבא", עלול לפגוע באלו שבאמת היו בצבא - כמו אחיה המאומץ אלי או אחותה הצעירה ענבל ששירתו במגלן.

אני לא אבא מושלם, או

כך לפחות טוענים ילדי, אבל אחרי 30 שנות ניסיון בתפקיד, גם לעובד הבינוני ביותר עשויות להיות תובנות מעניינות. ואמנם לא ביקשתם, אבל אשתף אתכם בשמחה בכמה מהתובנות שצברתי במהלך שנתיי כאב:

1. אל תסעו לחו"ל עם הילדים. אף פעם. זה בזבוז כסף, הם רבים כל הזמן, מושכים אחד לשני בשיער באוטו ומשחקים בגיימבוי במקום להסתכל על